

சொல்லித்தானாக வேண்டும்!

சபாலிங்கம் நண்பர்கள் வட்டம்

01.05.1999

சபாலிங்கம் கொல்லப்பட்டு ஐந்து வருடங்கள் ஓடி மறைந்து விட்டன. அன்றாகக் கொடூர நிகழ்வுகளும் சர்வ சாதாரணமாகிப் போகும் வாழ்க்கைச் சூழலில் சபாலிங்கமும் சபாலிங்கத்தின் கொலையும் மறக்கப் பட்டு, மறைக்கப்பட்டுப் போய்விடுமோ என்ற பயநிழல் எம்மத்தியில் விழுத்தான் செய்கிறது. ஒரு மனித னுடைய குறைந்த பட்ச விருப்பமும் உயர்ந்த பட்ச உரிமையும் அவனுடைய உயிர்வாழ்தலாகும். அந்த விருப்பும் உரிமையும் ஆட்டம் காணும் ஒரு நிலையை எம்மினத்திடையே மிக மலிவாக விதைத்த காரணிகளை ஆரம்பத்திலேயே தட்டிக் கேட்காது, சில நேரங்களில் தட்டிக் கொடுத்து, பல சந்தர்ப்பங்களில் கை கட்டி நின்று, முடிவில் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில், மௌனமாகவிருந்த மொத்த இனமும் தாம் செய்த பாவத்திற்கு சிலுவைகளைச் சமந்தே ஆக வேண்டிய நிலை.

சபாலிங்கம் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார் என்பதும், அந்நிய வாழ்வினும் தனது பங்களிப்பை செய்தார் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை. தமிழ் பேசும் மக்களுடைய விடுதலைப் போராட்டத்தில் அவர் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் விட்டுக் கொடுப்பாக சமரசநிலை கொண்டார் என்றோ, அவரை ஒரு துரோகி எனக் கருதும் அளவிற்கு நடந்து கொண்டார் என்றோ யாரும் அடையாளம் காணாத வேளையில் கொன்றவர்களுக்கு மட்டும் அவர் எப்படித் துரோகியானார்? புத்திஜீவிகளையும், மனிதநேயமுள்ளவர்களையும், எமது மக்களுக்காகச் சிந்திப்பவர்களையும், தாய் நாட்டின் விடுதலைப்போராட்டத்தில் நியாயமான போக்குகளை எதிர்பார்ப்பவர்களையும், தனக்கு

சரியெனப்பட்டதை தமிழ் பேசும் மக்களின் நல்வாழ்வு மீது ஆர்வத்துடன் முன்வைப்பவர்களையும் தேடித்தேடி வேட்டையாடுவதால் யார்தான் எதைத்தான் அடையப் போகிறார்கள்.

ஒரு மனிதன் கொல்லப்படுவதைவிடக் கொடுமையானதும் கேவலமானதும் கொன்றுவிட்டு மோசமான காரணங்களைக் காட்டி நியாயப்படுத்தும் அல்லது கொச்சைப்படுத்தும் பிரச்சாரங்களைக் கட்டிவிட்டு விடுதலாகும். பிரச்சனைக்கான தீர்வு கொலையல்ல. தவறுகளை சுட்டிக் காட்டுபவர்களையும், நியாயமாக விமர்சிப்பவர்களையும் கொலை செய்வதன் மூலம் பிரச்சனை ஒழிந்தது என பெருமூச்சு விட்டுக் கொள்ள முடியாதென்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். அரசியலற்ற, குருட்டுத்தனமான ஆயுத வழிபாட்டுத் தத்துவங்கள் இன்று உலக மக்கள் மனங்களில் அடிபட்டுப் போய்விட்டது. நாட்டின் பெயராலோ, இனத்தின் பெயராலோ, மொழியின் பெயராலோ, மதத்தின் பெயராலோ வெறும் அதிகார வெறியர்களால் உலகில் பதிக்கப்படும் அட்டுழியத்தடங்களை மனிதாபிமான முள்ள எந்த மக்களும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். இந்த கொடுமைகளுக்கு எதிராக அவர்கள் வீதிகளில் இறங்கி போராடத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஆனால், முரட்டுத்தனமாக, பிடிவாதமாக ஆயுதமுனையில் மக்களை மௌனிகளாக்குதல் எனும் கொடிய வெறி தணிந்ததாகத் தெரியவில்லை.

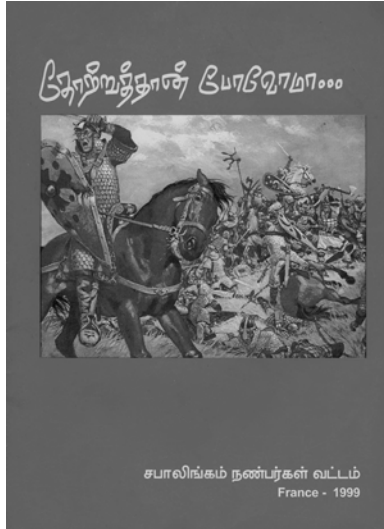
புலிகளிடமிருந்து தமிழ் பேசும் மக்களை மீட்பதற்கான போர் எனவும், சமாதானத்திற்கான போர் எனவும் நேரத்திற்கு ஒரு சாட்டுக்களைச் சொல்லிக் கொண்டு இலங்கை அரசானது ஒட்டு மொத்தமாக தமிழ் பேசும் மக்களுக்கெதிரான ஒரு யுத்தத்தையே மேற்கொண்டிருக்கிறது என்பது ஒன்றும் புதிய விடயமல்ல. யுத்தம்

தோழர் புல்பராஜாவின் மறைவு இந்தப் புகலிடச் சூழலின் மறுத்தோடி — அரசியல் இலக்கியச் செயற்பாடுகளிற்கு மேலும் ஒரு இழப்பு. அவருடைய செயற்பாடுகளின் முக்கியத்துவத்தை நினைவுறுத்து முகமாக — சபாலிங்கம் அவர்கள் பிரான்சில் கொலை செய்யப்பட்டதன் ஐந்தாவது ஆண்டு நினைவாக தோழர் புல்பராஜா முன்னின்று வெளியிட்ட 'தோற்றுத்தான் போவோமா?' என்னும் தொகுப்பின் முன்னுரையை இங்கு மறுபிரசுரம் செய்து 'உயிர்நிழல்' தோழர் புல்பராஜாவுக்குத் தனது அஞ்சலியைச் செலுத்திக் கொள்கின்றது.

உயிர்நிழல்

நடக்கும் எந்த நாட்டிலும், தமது சொந்த மண்ணிலேயே பாஸ் எடுத்து மக்கள் பயணிக்கும் நிலை இல்லையென்றே கூறலாம். முழுத் தமிழ் பேசும் மக்களையும் பயங்கரவாதிகளாகப் பார்த்து அவர்களின் உரிமைகள், உடைமைகள், உயிர்கள் பறிக்கப்படுவது மட்டுமல்லாது வயது வேறுபாடின்றி பெண்கள் மீதான பாலியல் வன்முறை மிகக் கொடுமராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட நிலையை நாம் வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன் உடனடியாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் மீதான கொடுமான யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டும் எனக் கேட்கின்றோம். காலம் காலமாகப் பெளத்த சிங்கள பேரினவாத அரசுகளினால் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஏமாற்றப்பட்டது போதும். விடுதலைப் புலிகளைக் குற்றஞ் சாட்டுவதையும் ஆயுதங்களைக் கீழே போடுங்கள் என்பதையும் விடுத்து, தமிழ் பேசும் மக்களுக்கான நீதியான அரசியல் தீர்வை உடனடியாக முன்வைத்து அதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியதே நேர்மையான, யோக்கியமான நாட்டின் சுபீட்சத்தில் அக்கறையுள்ள அரசின் கடமையாகும்.

தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறோம், நாட்டில் நடைபெறும் அரசியல் கொலைகளை இல்லாதொழிப்போம் என வாக்குப் பிச்சை கேட்டு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட சந்திரிகா இன்று அதிகார வெறிபிடித்து அலைவது மட்டுமல்லாது நாட்டையே இரத்தக் காடாக்கிய படைகளின் சொல்லுக்கு தலையாட்டும் நிலையில் வெட்கம் கெட்டு அரசியல் நிர்வாணமாகப் போயுள்ளார். பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதிகளிடம் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒன்றும் பிச்சை கேட்கவில்லை. தமது சொந்த நாட்டில், தமது சொந்த மண்ணில், சுதந்திரமான வாழ்வைத்தான் கேட்கிறார்கள். அது அவர்களது உரிமை. அது அங்கீகரிக்கப்படாவிட்டால் நாடு இன்னும் நாசமாய்ப் போய்த்தான் துலையும். மக்கள் இன, மத, மொழி வேறுபாடின்றி மன, உடல் சித்திரவதைகளுக்கு ஆளாகத்தான் போகிறார்கள். இதை உணர்வது, உடன் செயற்படுவது, திடமான முடிவை எடுத்து தியாக மனப்பான்மையுடன் அதை நிறைவேற்ற முற்படுவது

சபாலிங்கம் நண்பர்கள் வட்டம்
France - 1999

அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருக்கும் இன்றைய பெளத்த சிங்கள பேரினவாதிகளின் கடமையாகும். அது நாட்டுக்கும் நல்லது. மக்களுக்கும் நல்லது. இதுவே எங்களால் சொல்ல முடியும். விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரை, உலகிலேயே சிறந்த கெரில்லாப் பேராளிகள், இரண்டு பெரும் இராணுவத்துடன் போரிட்டவர்கள், கட்டுக்கோப்பான சிறந்த அமைப்பு, வீரமும் விவேகமும் கொண்ட தலைவர் என மார்தட்டிக் கொள்ளலாம். இதன்மூலம் பிரச்சினை தீர்ப்போவதில்லை. ஜனநாயகம், மனிதநேயம், சகிப்புத் தன்மை இவைகளைப் புலிகள் மறுதலிக்கும்வரை பிரச்சினை

களிலிருந்து அவர்கள் மீள முடியாது. காட்டிக் கொடுப்பவர் களாகவும், தலையாட்டிகளாக கவும், முகமுடி அணிந்தவர்களாக கவும் அரசாங்கத்துக்கு வக்காலத்து வாங்குபவர் களாகவும் துரோகிகளாகவும் மற்ற இயக்கங்களை ஆக்கியதில் பெரும் பங்கு தங்களைச் சார்ந்தது என்பதைப் புலிகள் ஒப்புக் கொள்வார்களா? ஒப்புக் கொண்டே ஆக வேண்டும். மற்றைய இயக்கங்களைத் தேடி அழிப்பதிலும், தடை செய்வதிலும், ஆர்வம் காட்டினார்கள். இயக்கங்களை விட்டு ஒதுங்கி சகவாழ்வு வாழ முற்பட்ட மாற்று இயக்கத்தவர்களை வேட்டையாடினார்கள். இயக்கங் களாலும் தேடப்பட்டு, அரசுபடைகளாலும் தேடப்படும் ஒருவன் எங்கே ஓடமுடியும்? நாங்கள் யாரையும் நியாயப்படுத்த வில்லை. யாருக்காகவும் வக்காலத்து வாங்கவில்லை. எங்களுக்குத் தெரியும் உண்மையைச் சொல்லி வைக்கிறோம். இயன்றவரை இயக்கங்களை அழித்துவிட்டு, மிஞ்சியவர்களில் சிலரை அரசுக்கு காவு கொடுத்து விட்டு, மிகுதியானவர்களை மௌனிகளாக்கிவிட்டு, நாங்கள் மட்டும் போராடுகிறோம் என்று சொல்வதில் பெருமையென்றுமில்லை.

இவைகளை விடக் கொடுமையானது இலங்கையில் கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டு தொடங்கியதென வரலாறு கூறும் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட முஸ்லீம் மக்களை அவர்களது நிலத்திலிருந்து சில மணிநேரங்களில் துரத்தியடித்து விட்டு விடுதலைப் போராளிகள் என

தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலைப்போராட்டத்தில் சபாலிங்கம் ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார்.

இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மை.

எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் சமரசம் கொண்டார் என்றோ, துரோகி எனக் கருதும் அளவிற்கு நடந்து கொண்டார் என்றோ, யாரும் அடையாளம் காணாத வேளையில் கொன்றவர்களுக்கு மட்டும் அவர் எப்படித் துரோகியானார்?

முஸ்லீம் மக்களை அவர்களது நிலத்திலிருந்து சில மணிநேரங்களில் துரத்தியடித்துவிட்டு விடுதலைப் போராளிகள் எனப் பெருமை கொள்ளமுடியாது.

அவர்கள் தங்கள் சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பி வந்து சகஜமான வாழ்வு வாழமுடியாதவரை தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் அருகதையற்றவர்கள்.

பெருமை கொள்ள முடியாது. இன்று மொத்தத் தமிழ் பேசும் மக்களும் வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து நிற்கும் நிலையை இந்தச் செயல் ஏற்படுத்தியுள்ளது. முஸ்லீம் மக்கள் தங்கள் சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பி வந்து சகஜமான வாழ்வு வாழ முடியாதவரை தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் அருகதையற்றவர்கள். அத்துடன் அப்பாவிச் சிங்கள பொது மக்கள் மீது இதுவரை நடந்த வன்முறைகளையும் நாம் வன்மையுடன் கண்டிக்கிறோம். இது போன்ற நடவடிக்கைகள் உடன் நிறுத்தப்படாதவரை நாம் ஒரு நாகரிகமான சமூகத்தவர் என்றோ, எமது இனத்தின் உரிமைகள் பற்றி பேச தகுதியுள்ளவர்கள் என்றோ சொல்லி விட முடியாது.

அராஜகமும், வன்முறையும் எங்கள் சார்ந்தவர்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படும் பொழுது ஒப்பாரியிடுவதும், மற்றவர்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படும்போது மௌனம் சாதிப்பது அல்லது மகிழ்வதும் எங்களுக்கு பழக்கமில்லாத ஒன்று. அது எங்கு நடந்தாலும், யார்மீது நடத்தப்பட்டாலும், யாரால் நடத்தப்பட்டாலும் அதை வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்மீது அனுதாபம் கொள்வது எமது இயல்பு. அதை நாம் கடுமையோடு போர்க்குணம்சத்துடன் செய்தே தீருவோம். பிரான்னைப் பொறுத்தவரை சபாலைங்கம் மீது மட்டுமல்ல - நாதன், கஜன் மீது நடத்தப்பட்ட அரசியல் வன்முறைக் கொலைகளை நாம் மிகவும் வெட்கத்துடனும், வேதனையுடனும், கோபத்துடனும் கண்டிக்கிறோம். இது போன்ற நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்தும் கண்டிக்கப் பின்நிற்க மாட்டோம். ஏனைய புகலிட நாடுகளில் நடாத்தப்பட்ட அரசியல் படுகொலை, வன்முறைகளை நாம் கண்டிப்பதுடன், உடனடியாக இவைகள் நிறுத்தப்பட்டு அனைத்துப் பிரச்சினைகளும் துப்பாக்கியின்றி, வன்முறையின்றி, பகை முரண்பாடின்றி பேசித் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும், அது முடியும் என்று கூறிக் கொள்கிறோம்.

நாம் வளர்த்துவிட்ட அரசியல் வன்முறையின் பலனாக, சமுதாய வன்முறைக் குற்றவாளிகள் உருவாகி வருவதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத சூழல் எம்மிடையே ஏற்பட்டுள்ளது. புகலிட நாடுகளில் வளர்ந்து வந்த சமுதாய வன்முறைக் குற்றம், கொலை, தாக்குதல், வழிப்பறி, கொள்ளை, பெண்கள் மீதான சகல வன்முறைகள் என ஒட்டுமொத்த இனத்தையே பீதிக்குள் தள்ளியிருப்பதை மிகவும் பொறுப்புடன் சிந்திக்க நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இவைகளைக் கண்டிப்பதுடன் நின்று விடாமல் அவற்றைக் களைவதற்கான மார்க்கமாக நாம் வழிகாட்டிகளாக அமைய வேண்டும். அரசியல் வன்முறைகளை நாமே கட்டவிழ்த்து விட்டு விட்டு, நீட்டும் சமுதாய வன்முறை செய்யாதே எனக்

கேட்க முடியாது. குற்றம் செய்யாதவன் மட்டுமே கல்லெறிய முடியும்.

மிகக் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட சபாலிங்கத்தின் நினைவாக நாம் ஒரு மலரை சமர்ப்பணம் செய்வது என்பது எமது வரலாற்றுக் கடமையாகும். எந்த வன்முறைக்கு மத்தியிலும் எந்த எச்சரிக்கைகளுக்கும் மத்தியிலும் இவைகளை எதிர்த்து நாம் கொடுக்கும் குரலின் நம்பிக்கைதான் இந்த மலர். இது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக இருக்கும்.

இந்த மலரானது அனைத்து அராஜகத்துக்கும் வன்முறைகளுக்கும் எதிரானதாகவும் மனித நேயத்தைக் கட்டி வளர்ப்பதாகவும் நாம் எண்ணியது போல் அமையவில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். அனைத்து அராஜகத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவும் மனித நேயத்தை தக்க வைப்பதாகவும் உள்ள படைப்பிலக்கியங்களை நாம் கோரிய போதும் - இது ஒரு உலகம் தழுவிய வேண்டுகோள் என்பதை யாரும் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இலங்கையில் மட்டுமல்ல - உலகம் பூராவும் நடைபெறும் அராஜகம், மனித நேயமற்ற செயல்கள், பெண்கள் மீதான வன்முறை, அடக்குமுறை, குழந்தைகள் மீதான வன்முறை, கைவிடப்பட்ட வயோதிபர்களின் மன உளைச்சல் எனப் பல கோணங்களிலிருந்து படைப்புக்களை எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், "இவங்கள் புலிகளுக்கு எதிராகப் புத்தகம் போடுறாங்கள்" எனத் தப்பாக எண்ணி, பேச விரும்பியும் பயத்தில் பேனாக்களெல்லாம் வெட்கம் கெட்டு மௌனம் சாதித்து விட்டன. பேசிய பேனாக்களில் பல கழுவி நிரல் நழுவி மீளாகியது. இதற்கு நாம் பொறுப்பல்ல.

அராஜகம், வன்முறை, மனிதநேய மறுப்பு என்ற வுடன் எல்லோர் மனங்களிலும் ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் தோன்றிப் பயமுறுத்தும் சூழ்நிலை ஏற்படுத்திய கடந்தகால கசப்பான நிகழ்வுகளைப் பற்றி அனைவரும் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். புகலிட நாடுகளில் எழுத்து, பேச்சு சுதந்திரத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட, விடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சவாலை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. கனடாவில் தேடல் நூலகம் எரிக்கப்பட்டதும், பாரிஸில் ஈழநாடு அலுவலகம் கொழுத்தப்பட்டதும் மிகப் பெரிய வன்முறையாகும், ஆனால் இவைகளுக்கு அப்பால் நமக்கு நம்பிக்கையூட்டும் பேனாக்கள் இன்னும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன என்பதை மனநிறைவுடன் குறித்துக் கொள்கிறோம்.

"நான் எழுதுவதை துணிந்து போடுவீர்களா?" எனத் தெனாவெட்டாக கேள்வி கேட்டு, "ஆம் எழுதுங்கள், போடுகிறோம்" என்றவுடன் மறைந்த அட்டைக் கத்தி வீரர்களையும் எண்ணிப் பார்க்கிறோம். நாங்கள் சிறிது தயங்கியிருந்தால் இந்த பித்துக்குளிகளெல்லாம் தங்

கள் பதுங்கு குழிகளிலிருந்து மற்றவர்களுடன் எங்கள் முதுகெலும்புகள் பற்றி ஆய்வே நடத்தியிருப்பார்கள். அவன் எழுதினால் எழுதமாட்டேன், இவன் எழுதினால் எழுதமாட்டேன், அவனுடைய கை பட்டால் எழுத மாட்டேன் என்பதெல்லாம் சுயநல சந்தர்ப்பவாதமாகவே நாம் கருதுகிறோம். மறுபக்கத்தில் இதுவும் ஒரு வகையான வன்முறையாகவே நாம் கருதுகிறோம். ஆயுதங்கள் மட்டுமல்ல, சில பேனாக்களும் எச்சரிக்கை செய்து கொண்டதானிருக்கின்றன. துணிந்து கருத்தை முன் வைக்கப் பயமிருந்தால், தயக்கமிருந்தால், நேர்மையாகக் களத்திலிருந்து விலகிக் கொள்ளலாம். அராஜகத்தை கண்டிக்கவும், வன்முறையை எதிர்க்கவும், மனிதநேயத்தை நிலைநாட்டவும், இவைகளுக்காக ஒங்கிக் குரல் கொடுக்கவும் பேனாவைப் பிடிக்கவும் சந்தர்ப்பம், சகுனம், சூழ்நிலை, குழுபேதம் பார்க்க வேண்டியதில்லை. துணிவுடன் நாம் வைக்கும் கருத்தே முக்கியம். வரலாற்றுத் தவறொன்றை செய்தவர்களாகவே இவர்களை நாம் இனங்காண்கிறோம்.

ஈழவிடுதலையின் பெயரில் அராஜகத்திற்கும், வன்முறைக்கும் பலியாகிப்போன எல்லோர் பெயர்களையும் எம்மால் பட்டியலிட முடியாவிட்டாலும் சிலரின் பெயர்களையும், சில நிகழ்வுகளின் முக்கியத்துவத்தையும் நாம் இங்கு பதிவு செய்யாமல் போக முடியவில்லை. தமிழ்த் தலைவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அமிர்தலிங்கம், தர்மலிங்கம், யோகேஸ்வரன், ஆலாலசுந்தரம், பொட்டர் நடராசா, சரோஜினி யோகேஸ்வரன், சாம் தம்பிமுத்து, சிவபாலன், கலா தம்பிமுத்து போன்றவர்களினதும் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் வேல்முருகு, காங்கேசன்துறை ஆசிரியர் கருணானந்தசிவம், குரும்பசிட்டி ஆசிரியர் கிருஷ்ணானந்தன், மதிமுக ராசா, கந்தசாமி போன்ற சமூக அக்கறை கொண்டவர்களதும் ரஜனி, செல்வி, காவலூர் ஜெகநாதன், கரவை கந்தசாமி போன்ற எழுத்தை ஆயுதமாகக் கொண்ட சமூக சிந்தனைப் போராளிகளதும் பத்மநாபா, சிறி சபாரட்ணம், உமாமகேஸ்வரன், இறைகுமாரன் சுழிபுரத்தில் அழித்துப் புதைக்கப்பட்ட ஆறு இளைஞர்கள் போன்ற இயக்க சார்பானவர்களினதும் கொலைகளை மறக்கவும் மன்னிக்கவும் முடியாமல் உள்ளது. இவைகளுக்கெல்லாம் ஆரம்பமாக அரசியல் சகோதரப் படுகொலைக்கு (1974) பலியாகிப்போன முதலாவது நபர் பருத்தித்துறை கண்ணாடி பத்மநாதன், சொந்த இயக்கத்துக்குள் படுகொலைக்கு (1978) பலியாகிப்போன முதலாவது நபர் மட்டக்களப்பு மைக்கல், மாற்றுச் சகோதர இயக்கப் படுகொலைக்கு (1982) பலியாகிப்போன முதலாவது நபர் சிவசண்முகமூர்த்தி (சுந்தரம்) ஆகியவர்களையும் இங்கு நாம் நினைவு கூருகிறோம்.

இப்படிக்கணக்கிலடங்காது சவுக்கம் தோப்புக்க

ளிலும், வயல்வெளிகளிலும், காடுகளிலும் கரைகளிலும், செம்பாட்டு மண்ணிலும் புதைக்கப்பட்ட பெயர் தெரியாத விடுதலை விரும்பிகளை நினைத்தால் நெஞ்சு புண்ணாகிறது. விடுதலைக்கென ஆயுதம் ஏந்திப் புறப்பட்ட அனைத்து இயக்கங்களும் இதற்கு பொறுப்பாளிகள்.

யாரிடம் சொல்லி அழ முடியும்? கேட்கத் துணிந்தால் வாழ்வை விலை கேட்கிறார்கள். உயிர் என்ன மயிர்? என்று நாம் சொல்ல மாட்டோம். மற்றவர்கள் உயிரிழந்து கரிசனை உள்ள, மனித நேயமிக்க, எமக்கு எங்கள் உயிரும் பெரிது தான். வாழ்வுக்காகவே போராட்டம், போராட்டத்துக்காக வாழ்வு அல்ல. வாழ்வே மௌனமாக்கப்பட்டு, நிர்ப்பந்தங்களுக்குள் தள்ளப்படுமானால், வாழ்வமீதான தேடலை நியாயமாகக் கருதுகிறோம். அந்தத் தேடலுக்காக நாம் மூர்க்கத்துடன் முயல்வோம். ஏனெனில் நாங்கள் அரசியல் வியாபாரிகளல்ல. எங்களிடம் நரித்தனமில்லை. எங்கள் தேடலில் நேர்மையும் மனித நேயமும் இருப்பதால் நாம் அதைச் செய்யத் தயங்க வேண்டியதில்லை.

அடுத்ததாக, தென்னிலங்கையில் அரசியல் வன்முறைக்குப் பலியாகிப்போன கொழும்பு பல்கலைக்கழக மாணவர் தலைவர் தயா பத்திரன், பத்திரிகையாளர் றிச்சார்ட் டி சாய்சா, அரசியல்வாதி விஜயகுமாரதுங்க போன்றவர்களின் கொலைகளையும் கண்டிப்பதுடன் இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளுக்கு எதிராக நாம் தொடர்ந்தும் குரல் கொடுப்போம் என்பதையும் இங்கு குறித்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம்.

இறுதியாக, அந்த மாங்காய்த்தீவில் தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலையின் பேரில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போரிலும் சரி, புரட்சியின் பேரில் நடாத்தப்பட்ட போரிலும் சரி, அராஜகத்துக்கும், வன்முறைக்கும் பலியாகிப்போன பாதிக்கப்பட்ட அனைத்து இயக்க விடுதலைப் போராளிகளையும், அனைத்து பொதுமக்களையும் இன, மத, மொழி வேறுபாடின்றி நாம் நினைவு கூர்வதுடன் அவர்களது வேதனையில் பங்கு கொள்கிறோம். இதுபோன்ற சம்பவங்கள் உடனே நிறுத்தப்பட்டு, சகல மக்களின் சுதந்திர வாழ்வு உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டுமென சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினரையும் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

எமது கருத்து, நிலைப்பாடு, வேண்டுகோள், கண்டனம், வேதனை, கோபம் அனைத்தும் நியாயமானது என நாம் கருதுகின்றோம். இதில் நாம் தோற்றுப் போய்விடுவோமா என்ற பயத்தை எம்மைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்வுகள் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுத்தினாலும், நாம் தோற்க மாட்டோம் என்னும் மனத்திடம் எம்மை வழி நடத்திச் செல்லும் நாம் வெல்வோம்.

சபாலிங்கம் நண்பர்கள் வட்டம்

மே 1ம் திகதி 1999

புகலிட நாடுகளில் எழுத்து, பேச்சு சுதந்திரத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட, விடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சவாலை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. இவைகளுக்கு அப்பால் நமக்கு நம்பிக்கையூட்டும் பேனாக்கள் இன்னும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறன என்பதை மனநிறைவுடன் குறித்துக் கொள்கிறோம்.